

[Krag.]

Regning —, saa vil det jo sige, at hvis vi havde haft Arbejdsløshedsloven af 1924 gældende i hele Finansaaret 1927—28, maatte man have regnet med en Udgift til den ekstraordinære Hjælp — ogsaa til den Del af den, der betegnes som fortsat Hjælp —, som laa mindst paa samme Højde som i 1926—27. Da der i 1926—27 blev anvendt ca. 18 Mill. Kr., maatte man altsaa for Finansaaret 1927—28, hvis ingen Lovændring var sket, have regnet med det samme Beløb, ca. 18 Mill. Kr., og da i dette Aar Børne- og Forsørgertillæget var det samme, nemlig henholdsvis 39 Ø. og 60 Ø., kunde man regne med, at den fortsatte Hjælp i 1927—28 vilde være blevet den samme som i 1926—27, det vil sige et Beløb af mellem 10—11 Mill. Kr. Men af disse 18 Mill. Kr., som den samlede ekstraordinære Hjælp vilde have andraget i Finansaaret 1927—28, skulde Kommunerne have betalt den ene Trediedel, det vil sige 6 Mill. Kr., det vilde være den Byrde, som Kommunerne i dette Finansaar var kommet til at bære, og da Hjælpekasseudgifterne i 1927—28 laa ca. 5 Mill. Kr. over Udgifterne i 1926—27, ses det altsaa, at der ved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelses Bortfald saa langt fra er lagt en øget Byrde paa Kommunerne, til Trods for at de paatog sig den Opgave, som ikke paahvilede dem, at udbetale ekstraordinær Arbejdsløshedshjælp, at de tværtimod er blevet lettet for 1 Mill. Kr.s Udgift, der ellers lovmæssigt vilde have paahvilet dem i dette Finansaar. Vi ser tillige, at der til den fortsatte Hjælp i 1927—28 vilde være blevet anvendt det samme Beløb som i 1926—27, nemlig mellem 10 og 11 Mill. Kr., og det er i Belysning af dette Beløb, vi maa se det Forslag udgiftsmæssigt, som her foreligger til Behandling, thi dette Lovforslag giver jo Adgang til at give fortsat Hjælp uden Hensyn til, om dette eller hint Fag i Henhold til Arbejdsløshedslovgivningen af 4. Marts 1924 kunde siges at være i Krisetilstand, eller dette ikke maatte være Tilfældet. Vi havde tidligere ganske bestemte Regler, hvorefter det fastsloges, om der maatte siges at være ekstraordinær Arbejdsløshed til Stede indenfor et Fag, og dette var bestemmende for, om der var Adgang til at opnaa fortsat Hjælp. Dette falder bort ved det her foreliggende Lovforslag, og det betyder selvfølgelig, at — alle Forhold i øvrigt lige — Gennemførelsen af dette Lovforslag vil komme til at andrage et aarligt større Udgiftsbeløb, end Tilfældet var ved Lovgivningen om den ekstraordinære Arbejds-

løshedsunderstøttelse og om den fortsatte Hjælp. Nu ser jeg nok, at man i Direktoratets Skrivelse gør opmærksom paa, at 94 pCt. havde Adgang til ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse i 1926—27, men nogle Procent manglede der dog altsaa, og da den fortsatte Hjælp i 1926—27 androg 10,3 Mill. Kr. og ligesaa i 1927—28 vilde komme til at ligge mellem 10 og 11 Mill. Kr., saa er jeg vis paa at være paa den sikre Side, naar jeg som Følge af en Bortseen fra Spørgsmaalet, om et Fag befinder sig i Krisetilstand eller ej, sætter denne Udgift — alt i øvrigt lige —, som dette Lovforslags Ophøjelse til Lov for et Finansaar vil komme til at andrage, til ca. 11 Mill. Kr. Nu er det rigtigt, at den Arbejdsløshedslovgivning, vi havde indtil 1927, aabnede Adgang til at give Forlængelse af den fortsatte Hjælp, og denne Adgang giver det her foreliggende Lovforslag ikke. Forlængelsen af den fortsatte Hjælp har utvivlsomt haft Betydning i mange Fag, deri har Arbejdsdirektoratet ganske sikkert Ret, og derfor maa der i den beregnede Udgift, som dette Lovforslag vil foranledige, foretages et Fradrag, fordi her ikke er Adgang til at opnaa Forlængelse af den fortsatte Hjælp. Hvor stort dette Fradrag bør være, er det jo ikke muligt at fastsætte nøjagtigt, her maa man tage sin Tilflugt til Skønnet; det har Arbejdsdirektoratet ogsaa gjort, og det har skønnet, at Fradraget i det beregnede Beløb, som foranlediges ved, at her ikke er Adgang til Forlængelse af den fortsatte Hjælp, maa ansættes til ca. 2 Mill. Kr. Tallet er, som sagt, skønsmæssigt og hviler paa et meget usikkert Grundlag. Derfor forstaar jeg godt, at man fra Direktoratets Side udtrykker sig paa den Maade: „Man tør maaske uden særlig stor Betænkelse anslaa“ — men enden, jeg accepterer Resultatet af dette Skøn og siger: Herigennem maa den beregnede Udgift for dette Forslags Vedkommende nedbringes med ca. 2 Mill. Kr.

Men saa er der et andet Forhold, der nødvendigvis maa bevirke et Tillæg til det beregnede Beløb, og som man i Direktoratet ogsaa har henpeget paa, men som man har skudt til Side og sagt: Det tillægger vi ikke videre Vægt, og det er dette, at ved det her foreslaaede gives den samme Støtte i daglig Ydelse og i Dagetal indenfor 12 Maaneder, som der var Adgang til i Henhold til Arbejdsløsheds-kassens Vedtægt. En saadan Bestemmelse fandtes ikke i den indtil 1927 gældende Arbejdsløshedslovgivning; dér var Regelen den, at der til Forsørgere ydedes $\frac{2}{3}$ af det vedtægtsmæssige Tillæg og til Ikke-Forsørgere